

**R. P. Francisci Svarez, Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Conimbricensi Academia Olim
Primarij Theologiae Professoris emeriti, Opvs De Triplici
Virtute Theologica, Fide, Spe, Et ...**

Suárez, Francisco

Mogvntiae, 1622

Sect. 1. An Fides miraculorum sit eadem cum Fide Catholica.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93448)

temur non esse fidem; hac enim ratione fides hanc nomen fructus Spiritus S. vendicat, ut scilicet est fidelitas quadam, tam ad Deum, quam ad proximum, quæ quatenus virtus est infusa, adferensque peculiarem fructum, & gustum, potest fructus appellari. Nam utraque expositio communis est, & utramque amplectitur Dicitur Thomas 1. 2. quæst. 70. artic. 3. His ergo expeditis de duobus reliquis agemus breuiter.

SECTIO PRIMA.

An fides miraculorum sit eadem cum Fide Catholica?

Vide supra disp. 2. sect. 1. n. 2. & disp. 6. sect. 1. n. 5. & lib. 8. de grat. c. 16. n. 4. r. opinio negans.

Eius fundament.

2. opinio vera & affirm.

Notationes duæ pro ea expedienda.

Dub. &c. quid in eo certi habetur,

Prima sententia dicit has duas fides esse res essentialiter distinctas. Ita Abulensis in 17. cap. Matth. q. 165. Fauet multum Chrysostom. hom. 24. ad Eph. vbi clare distinguit inter fidem dogmatum, & fidem signorum. Item Matth. 17. Theophylactus in hanc sententiam inclinat. Vega 9. in Tridentin. cap. 28. & Roffen. art. 1. aliquanto à principio sentiunt fidem miraculorum esse fiduciam & consequenter esse distinctam à fide, quæ est credulitas, seu assensus. Fundamentum huius sententiæ esse potest, quia Fides Catholica est communis omnibus fidelibus, Fides autem miraculorum non est communis. Vnde illa esse potest sine ista, Matth. enim 10. & Lucæ 19. Apostolis iam credentibus data est potestas faciendi miracula, atque adeo fides miraculorum. Deinde Fides miraculorum est gratia gratis data: alia pertinet ad gratum facientem. Vnde, & ad diuersos fines referuntur scilicet ad utilitatem aliorum, vel propriam salutem, & in diuersis materijs versantur; nam Fides Catholica versatur circa omnia reuelata; miraculorum verò, solum circa ea, quæ à DEO possumus obtinere.

2. Secunda sententia ponit fidem miraculorum esse eandem cum Fide Catholica; colligitur ex D. Thom. 2. 2. q. 178. art. 1. ad 5. dicit enim operationem miraculorum tribui fidei, quia procedit ex Dei omnipotentia, in qua Fides nititur. Idem habet art. 2. ad 2. Tenet etiam Caiet. Matth. 17. Soto 2. de Natur. & Grat. cap. 6. Et est aperta sententia D. Cyr. lib. 3. ad Quirin. cap. 42. Et valde indicant Ambros. lib. 8. in Luc. ad illud *Ad augenobis fidem*. & Hilari in Matth. canone 17.

3. Aduertendum primo est ex D. Thom. 2. 2. q. 168 art. 1. posse nos loqui, aut de illo, qui patratum est miraculum, vel de illo, in quo est miraculum faciendum. In utroque enim requiritur Fides tanquam conueniens dispositio ad faciendum, vel recipiendum beneficium miraculose factum, ut quando cæcus recipit visum miraculose factum. Et de utroque dicendum. Secundo aduertendum, tria posse considerari in eo, qui facturus est miracula. Primum est credulitas de omnipotentia Dei, & veritate promissionum eius. Secundum est quædam quasi applicatio huius vniuersalis Fidei ad hoc factum in particulari, ita ut aliquis iudicet certò, & credat se facturum hoc miraculum, vel obtenturum hoc beneficium miraculosum à Deo hic, & nunc. Tertium est fiducia quædam, quæ inde resultat in voluntatem.

4. Duæ igitur quæstiones hic explicandæ sunt. Prima An, & quomodo illa tria requirantur in opere miraculoso. Et quidem certissimum est primum eorum esse necessarium omnino in opere miraculoso; quia illud est fundamentum omnium cæterorum. Vnde Matth. 9. quando Christus Dominus illuminaturus quosdam cæcos, exigens ab illis necessariam fidem dixit: *Credite, quia hoc possum facere vobis*. Dixerunt utique Domine, tunc tetigit oculos eorum dicentem, secundum fidem vestram fiat vobis: & cap. 13. in fine. *Non fecit ibi virtutes multas, propter incredulitatem illorum*. Erat ergo necessaria credulitas. De tertio etiam vi-

detur per se manifestum, esse necessariam illam fiduciam, ut ex eisdem, & alijs Scripturæ locis facile colligi potest. Nam interdum videtur Scriptura nomine credulitatis, interdum nomine confidentiæ, & Christus Dominus sæpe dicit, *Confide, confide*, &c. Item, quia nemo potest orare, ut oportet, nisi speret, & confidat etiam, ut oportet: miracula autem maxime perficiuntur oratione conuenienter facta.

5. De illo verò secundo iudicio, res est dubia. Nā ex vna parte videtur impossibile tale iudicium: quia ut aliquis credat certò se facturum, vel obtenturum à Deo hoc opus miraculosum, oportet ut vel id habeat ex reuelatione diuina, vel aliqua alia via certa. Primum non habet locum in presenti materia, quia nulla extat talis reuelatio Dei particularis, sed solum generalis, quæ pendet ex multis circumstantijs, & conditionibus, quas non certò, & manifeste constat, hic, & nunc interuenire. Alia autem via certa nulla esse potest. Primum quia actus ille debet esse supernaturalis: at non est alia ratio supernaturalis, in qua possit fundari actus certus, nisi reuelatio diuina: quare &c. Vnde sic secundo, ut tale iudicium solum possit fundari in coniecturis humanis, atque adeo, ut non possit esse certus sine formidine, nisi sit temerarius, seu nuda certitudine adhesionis. Contrarium vero, scilicet talem actum esse necessarium indicat Eutyrius, Matth. 13. & 17. Et videtur in hoc fundari, quia sine tali iudicio non potest haberi illa firma fiducia, quæ in tali opere est necessaria. Mihi breuiter dicendum videtur, illud iudicium, si debito modo explicetur, non esse omnino impossibile: posito enim firmo assensu Fidei, me obtenturum à Deo, quicquid petiero, si debite petam, & cum conditionibus, quas Christus in suis promissionibus requirit, fieri potest, ut aliquis hic, & nunc, & hoc in opere non diuina, sed morali quadam certitudine iudicet, concurrere omnia necessaria ad impetrandum miraculum, siue quia illa manifeste videt, siue quia simul etiam iuuatur interius auxilio Dei, ut possit ita existimare: ex quibus elicitur illud iudicium certum, aliquo modo simile iudicio Theologico, vel prudentiali: quæ omnia non esse impossibilia per se patet. Non tamen credo huiusmodi iudicium esse simpliciter necessarium: tum quia nulla est ratio, quæ cogat ad exigendum illud: tum etiam quia ad debitam fiduciam, & excludendam omnem dubitationem reprehensibilem, satis est firmiter iudicare, non solum in genere, sed etiam in hoc facto, me impetraturum quod intendo certitudine conditionata, *Si per me non steterit*, &c. Quod etiam à signo, vel affectu patet. Nam cum aliquis patratum est miraculum in alio homine, potest habere fidem illam requisitam sine noua reuelatione: & tamen non potest ferre iudicium ita certum, quia non pendet tunc ex solis actibus proprijs, sed etiam ex dispositione alterius, quæ illi non satis certò constat sine reuelatione: ergo, &c.

6. Altera quæstio est, quid nam illorum trium, nomine fidei miraculorum significetur? Ad quod, & ad totam sectionis dubitationem breuiter respondeo, fidem illam, quam Scriptura requirit, ad patrandum miracula: quoad substantiam, & essentiam, esse ipsum actum Catholicæ Fidei, ita elicitem, & applicatum ad hoc particulare factum, ut possit generare illam fiduciam, & actus alios necessarios ad impetrandum miraculum. Hanc conclusionem tenent Authores secundæ sententiæ, & eam colligo imprimis clare ex 1. ad Corinth. 13. *Si habuerim omnem fidem, ita ut montes transferam*: vbi expresse loquitur de Fide Theologica, & Catholica, & eam comparat cum charitate. Vnde postea concludit, *manet hæc tria Fides, spes, & Charitas*. Similis locus est ad Hebr. 11. Nam illa Fide, quam definiat, esse substantiam, &c. Et sine qua dixerat, esse impossibile placere Deo, dicit patratum esse miracula. Hæc, inquit, fides suscepit multas res de

Dub. 2. cuius mul, & quæstioni principali vna adfert, satisfit.

Probatut ex Script.

res de resurrectione mortuorum suos, &c. id est, obtinuerunt resurrectionem suorum virorum. Præterea testimonia supra adducta ex Matth. idem satis confirmant. Nam eadem fides miraculorum vocatur credulitas, & eidem dicitur repugnare dubium. Matt. 14. Modica fidei quare dubitasti? Matth. 8. Non inveni tantam fidem in Israel, & subdit. Vadesicut credidisti fiat tibi, & Marc. 9. Omnia possibilia sunt credenti: & Luc. 17. Si habueritis fidem sicut granum synapi, &c. Quæ loca Ambrosii, & Hilari supra, de Catholica fide interpretantur. Præterea nemo dubitat, hanc fidem miraculorum non distingui ab illa, de qua Iacob. 1. capite inquit, postulet in fide, nihil habitas: illam autem non esse substantialem distinctam a fide infusa, & Catholica, constat ex Glossa ordinaria, & Lyrano ibi, qui dicunt habitationem, quam excludit illa fides, non esse illam, quæ nascitur ex consideratione propriæ infirmitatis, sed quæ est de Dei potestate, vel de voluntate dandi postulata petentibus, etiam si pie, & debite petant.

7. Ratio verò conclusionis, solum esse potest, quia hæc actum est propriæ, & essentialiter fides; unde alijs non convenit hoc nomen, nisi quadam analogia. Unde quamvis fortè illa fiducia, quæ necessaria etiam est in miraculis, posset dici, ac dicitur interdum fides, nomine causæ translato ad effectum, ut dicit D. Thomas 1. 2. quæst. 40. art. 2. ad 2. tamen proprie loquendo, & ut in plurimum fides ipsa intellectus, quæ enus peculiari modo applicatur ad miraculum faciendum, dicitur fides miraculorum, seu necessaria ad miracula; quæ ratio potissimum niti videtur in vocis significatione, & proprietate. Si vero de re ipsa loquamur satis ex dictis etiam possumus concludere, fidem, quæ ad miracula requiritur, non pertinere ad novum habitum, seu virtutem infusam, neque constituere novum genus, aut ordinem actuum. Nam ex tribus supra enumeratis, quæ maxime possunt concurrere ad opus miraculosum, primus manifestissime est actus fidei. Tertius quoad substantiam, est actus spei, quia spes, & fiducia non distinguuntur. Secundus vero, si adest, eiusdem rationis est cum assensu Theologico, & iuvare potest à prudentia infusa, vel acquisita, quoad applicationem generalis fidei, ad hoc particulare factum, vel hæc circumstantias particulares. Et ex his trib. actibus, primus fons est, & radix aliorum, & cum alijs sit propriissime actus fidei, ideo illi propriissime convenit ratio fidei miraculorum. Et per hæc patet responso ad fundamentum prioris sententiæ. Nam solum concludit fidem miraculorum, saltem accidentaliter, differre ab actu fidei Catholicæ; scilicet in quadam peculiari perfectione, & firmitate, & practica applicatione fidei, ad hoc opus particulare; & ea ratione non est communis talis actus omnibus fidelibus, neque versatur in omnibus dogmatibus fidei, præcipue speculatiuis, sed in practicis, & præcipue in promissionibus Dei.

8. Obijcies. Actus Fidei Catholicæ, & quævis eius perfectio, est in nostra potestate; hæc vero fides miraculorum non item, sicut nec patrare miracula. Unde Matth. 17. Apostoli non potuerunt expellere demonem, cum tamen fidem Catholicam haberent. Respondetur, aliud esse patrare miracula, aliud habere fidem de se sufficientem ad ea impetranda. Primum non est in hominis potestate semper, tum quia completa potestas, quæ requiritur ad opus miraculosum, non inhæret per modum habitus, etiam in illis, qui frequentè miracula edunt: ut docet D. Thomas 2. 2. quæst. 172. tum quia præter fidem, requiruntur multa ex parte Dei, quæ non semper dantur, etiam posita fide, quia non expedit: attamen illud secundum, hoc est, habere fidem, in hominis potestate positum esse existimo, esseque actum vere liberum, & humanum, ac licet pendeat ex auxilio gratiæ: illud tamen non deerit volenti credere, ut oportet:

quod plane docet Paulus dictis locis ad Heb. 11. & 1. Cor. 13. Et colligitur ex Matth. 14. & 17. Vbi Christus reprehendit Apostolos, vel etiam quosdam alios, quod carerent hac fide: erat ergo in illorum potestate, alijs non essent reprehensione digni. Item Luc. 10. & sæpe alijs consultit, ut habeamus hanc fidem, & Iacob. 1. Postulet in fide nihil habitis. Est ergo in nostra potestate. Tandem huiusmodi fides in eo, qui impetrat miracula est laude digna, & meritoria: ergo & libera.

SECTIO II.

Quomodo Fides Theologica differat à Fide gratia gratis data. Vbi consequenter de sermone sapientiæ, & scientiæ, dono linguarum, & interpretatione sermonum.

In hac quæstione est prima opinio fidem gratiam gratis datam esse ipsam fidem miraculorum. Ita Hieron. Chrysost. Theophylact. Theodor. & Abul. supra citati: indicat August. tract. 32. in Ioan. à meo, tenet Catherin. 1. ad Corinth. 13. & alibi, contra quam expositionem obijci potest, quia Paul. 1. Cor. 12. numerat, ut gratias distinctas, fidem, & operationem miraculorum: sub operatione autem miraculorum comprehenduntur omnia, quæ ad patrandum miraculum sunt necessaria. Inter hæc autem vnum est fides miraculorum: non ergo in idem coincidunt ambæ fides. Cui obiectioni respondendum est, mentem illorum Patrum, operationem virtutum, non significare apud Paulum, facultatem efficiendi quæcumque miracula, sed specialiter potestatem expellendi demones: iuxta quam expositionem gratiæ gratis datæ, in hunc modum sunt omnes explicandæ, & accommodandæ: nam omnes referuntur ad fidei utilitatem: fides autem consistit in cognitione, explicatur sermone: confirmatur tum sermone, tum operatione. Ex novem ergo gratijs numeratis, tres ad perfectionem cognitionis spectant, nimirum prophetia, discretio spirituum, & interpretatio sermonum. Locutionem perficiunt tres aliæ, nimirum donum linguarum, sermo scientiæ, & sapientiæ. Operatione denique confirmant fidem tres aliæ gratiæ, scilicet fides miraculorum, operatio virtutum, & gratia sanctorum. Nam licet hæc duo videantur esse quædam species miraculorum, & saltem ratione formali non differant, attamen peculiariter numerantur, & distinguuntur, quia singularem quandam vim habent ad movendos homines, & ad afficiendas eorum voluntates, quia non solum sunt miracula, sed etiam beneficia, ut D. Tho. docuit 2. 2. q. 178. art. 1. ad 4. quæ tota expositio est probabilis propter auctoritatem sanctorum Patrum: sed forte commodius operatio virtutum idem valet, quod effectio miraculorum, siquæ fides miraculorum sub hac gratia comprehenditur: fides, autem gratia gratis data, aliquid aliud esse ex dicendis constabit.

2. Secunda igitur sententia dicit hanc fidem gratiam gratis datam esse constantiam quandam, quæ virtute Spiritus S. datur homini non solum ad credendum: sed etiam ad constendum fidem, absque timore, & pudore, ut videmus datam esse martyrib. præcipue pueris, & foeminis. Ita exponunt Ambrosii, Anselm. & Glos. 1. ad Cor. 12. & Cæteran. dicta q. 178. art. 1. Quæ sententia mihi non satis probatur, quia licet hæc sit gratia Spiritus S. non tam ad fidem, quàm ad fortitudinem spectat, & non tam est gratia gratis data, quam pertinet ad auxilia gratiæ gratum facientis, quia per se non ordinatur ad utilitatem aliorum, sed ipsius recipientis. Unde nulli sese opponenti negatur talis gratia.

3. Tertia sententia dicit fidem gratiam gratis datam consistere in quodam modo peculiari cognitione sciendi res ad fidem Catholicam pertinentes. Ita D. Thom. 1. Corinth. 12. & 12. quæst. 111. art. 4. Quibus

1 opinio, de qua, ac de tota lect. in prolog. 1. de gratia cap. 5. Confule etiam diip. 20. to. 2 in 3. p.

Vt exponatur Paulus in hac opinione.

2 opinio,

Non patet

3 opinio,

tamen